

V kapitole druhé se budu věnovat popisu sociálně-politické reality konce 19. a počátku 20. století. Budu sledovat revoluční procesy industrializace, urbanizace, sekularizace, nacionalizace, vzniku hierarchizované a segregované třídně-stavovské moderní či před-moderní společnosti, počátek emancipačních procesů i opatrnou demokratizaci. Tato kapitola chce přiblížit prostředí a atmosféru, ze které vzešly stěžejní impulsy k reformě výchovy i vzdělání. V kapitole třetí popíši tradiční státní školství a jeho proměny v 19. století. Akcentována bude vysoká diference mezi výchozím neohumanistickým ideálem a realitou německého školství v epoše vilémovského Německa. Nastíním pedagogický systém J.F. Herbarta a jeho následovníků, který byl teoretickým pilířem výchovy a vzdělání v 19. století. Smyslem této kapitoly bude přiblížení dobových poměrů ve školství, které začaly podléhat široké kritice a staly se jednou z hlavních příčin vzniku reformní pedagogiky. V následující kapitole přiblížím mentální atmosféru přelomu 19/20. století a klíčové impulsy pro vznik nové školy. Stručně popíši myšlenkový odkaz jejích předchůdců (Rousseau, Pestalozzi, Frobel) a uvedu obecnou charakteristiku a členění nápravné pedagogiky. S pátou kapitolou se ocitáme v centru práce. Po přiblížení německého Werkbundu, který v mnohém předznamenal bauhasiánskou reformu, analyzuji ideový vývoj Waltra Gropia, který se promítl do celkového směřování Bauhausu. Okrajově připomenu sociální, politickou a mentální konstelaci po 1. světové válce. V dalších oddílech se budu zabývat výchovně-vzdělávacími systémy Johannese Ittena a L. Moholy-Nagye. Krátce připomenu i každodennost na Bauhausu a ženskou otázku. Následující tři široké podkapitoly se budou věnovat pedagogické teorii a praxi významných reformních pedagogů a jejich školám - M. Montessoriové, R. Steinerovi a G. Kerschensteinerovi. V závěru provedu celkovou komparaci bauhasiánské a reformní pedagogiky a zodpovím v úvodu pokládané otázky.